

Juan Kiti

De autodidact Juan Kiti werd geboren te Brussel in 1956. Elke beschrijving van de persoon Juan Kiti is slechts een « momentopname » want deze wereldburger weigert iedere classificatie. Zijn werken vindt men terug in ontelbare privé-collecties in België, Parijs, Hong-Kong, Rome en Amsterdam.

Wat vindt men terug in zijn werken ? Het spontane gebaar, een opwelling van gevoelens die uit zijn diepste binnenste komt. Het zijn deze spontane gevoelens, obsessies en ontdekkingen die hij op het doek aanbrengt met een onbegrensde innerlijke kracht, ver van de rationaliteit, maar intellectueel weloverwogen.

Juan Kiti is een gevoelsmens en hij schildert zoals hij zich voelt. Opgewekt, melancholisch, ironisch of soms zelfs somber en cynisch. De dreigende monsters, de hevige kleurexplosies en de elegante dynamische tekens op een witte achtergrond, zijn evenveel facetten van een zuiver en oprecht kunstenaar : Juan Kiti.

Reeds op jonge leeftijd weigerde hij elke vorm van dwang et protocolaire verplichtingen. De vrijheid zoeken betekent voor hem een permanente evolutie die deze verworven vrijheid voortdurend in vraag stelt.

Zijn werken zien is niet kijken : het is lezen. Men moet openstaan voor deze taal- en tekenrijkdom. Pas dan kan men langzaam en intuïtief zijn wereld binnendringen waar enkel nog het essentiële gebaar, de intense beloning overblijft voor zij die de toegang hebben gevonden.

De werken van Juan Kiti zijn hedendaagse expressies, losgerukt van het figuratief-beschrijvende maar met een hoge actualiteitswaarde. Voor hem is het kunstwerk de referentie en de samenvatting van onze tijdsgeest. Deze werken willen de aandacht trekken, eisen hem op, onttrekken hem door de kracht van de emoties, de vitale vormen en de kleuren die het doek lijken te willen ontvluchten. Ik wil graag een tekst van Marc Debergh aanhalen, die zegt : « *De kunstenaar speurt het universum af en dringt binnen in de dingen die de natuur hem voor de ogen heeft geplaatst* » en hij vervolgt « *Verleden, heden en toekomst, alles s'imbrique. Alors s'imprime en lui (de kunstenaar), in plaats van een gesloten beeld van een eindige en geneutraliseerde natuur, celle d'une création immense dans un état de long surgissement. Sans cesse les frontières de l'œuvre sont reculées.* »

Carlo De Boel, 1995